

Anđeo na balkonu

(Ghosts Of Download / A Rose By Any Name)

Nadahnuto pjesmama

Angels On The Balcony Laure Davis i Jimmyja Destrija (Blondie)
i *3N* Branimira Štulića (Azra)

Za Gustava Meyrinka, i zajedničke prijatelje.

Jednom, samo jednom, učinilo mu se da ju je ponovno vidio, samo na trenutak. Jedne noći, na balkonu palače Patačić, nedugo nakon što je otišla. Kao da mu se ukazao anđeo. Nije tome pridavao veliku važnost. Znao je da um, umor, želje i lomovi svjetla mogu stvoriti optičke iluzije. A i bilo je to prije nego što ga je tuga za njom, ma koliko se trudio tome oduprijeti, posve shrvala.

Zbog čega primatima nikad ne isključuju elektriku? Oni u principu ionako rijetko čitaju. A i to što čitaju, krive stvari čitaju. Pa zašto im onda ne isključuju elektriku?

Razmišljao je tako u redovitom obilasku oko zidova i bedema Staroga grada, gledajući udaljena svjetla u prozorima privatnih stanova i kuća. Oni imaju elektriku, a on u svojoj sobici noćnog čuvara mora čitati pod svijećama. Ili uz pomoć baterijske svjetiljke, čiji je mlaz svjetla upirao preda se, da se ne spotakne o kakav kamen, ili pijanca.

Sanjao sam fini party, prisjetio se; mnogo ljudi, nigdje žandara. Sanjao sam sretna lica, dugo nisam takva gledao.

Iz dubine noći, učini mu se da čuje mladenački smijeh, i kao da netko pleše.

Znam za smijeh, prođe mu kroz snenu glavu. Zbog čega da se smijem? Znam za ples, nikom se ne pleše! Znam za noć, vidim, tu je oko mene, kao nesreća na putu, kao život, ili smrt.

Nije mu bilo jasno odakle mu takve ljutite i crne misli. Pripisao je to umoru, a dijelom i rakijici koju je ispijao u sobici, a ponajviše kaosu koji je već dugo vladao njime.

Zamakao je za ugao dvorca i ugledao skupinu djece kako se smiju i plešu. Malo ga je to primirilo: ipak nije sve utvarao.

Nije mu bilo jasno odakle ova djeca pod bedemima. Nisu to bili maturanti, nije završila školska godina, a i klinci su mu se, barem onako u mraku, učinili malo premladi za opijanje na Starom gradu; ipak, vjerojatno su slavili neki rođendan.

Odjednom, djeca su zašutjela i ukočila se. Očito su ga primijetila, što je držao dobrim razvojem situacije, jer neće morati podvikivati i rastjeravati ih.

Ali onda je shvatio da djeca uopće ne gledaju njega; nisu ga, činilo se, uopće zapazili. Iznenađeno su zurila u jedan od zapadnih prozora.

Podigao je pogled i na zapadnom prozoru ugledao duha.

Na prozoru kao da se nešto zažarilo, zarumenjelo. Prozor se otvorio, rumenilo se zagasilo, a umjesto njega prodrlo je hladno plavkasto svjetlo. Tiho svjetlo izvilo se prema nebeskom svodu. A i vrijeme je bilo pravo za... jezovitu, ali gotovo veselu melodiju iz davnina, kojoj nije mogao dokučiti izvor.

Ugasio je baterijsku svjetiljku i, ne skidajući pogled s balkona, potpuno nesvjestan onoga što čini, zapalio cigaretu, čiji je žar fantomski zabljesnuo u mraku. Tiho je zajecao.

Ukopan, kao u nekom snu, u kojemu na zabavu dolaze sretna lica iz nekog drugog svijeta, sa zaprepaštenjem je gledao kako djeca reagiraju na pojavu s prozora. Nisu se ustrašila, štoviše; počela su vikati na duha i na prozor bacati kamenje, kao da ga izazivaju.

Kao da se igraju s vatrom u sjeniku, pomislio je, i prisjetio se opisa najvećega varaždinskog požara, prouzročena upravo na taj način. Kao da gasiš vatru benzinom, pomislio je.

Čuo je kako su se, iza njegovih leđa, u trenutku otvorila teška glavna ulazna vrata Staroga grada. Odmah je, iz iskustva, znao da su se otvorila sama od sebe, jer prebrzo su se otvorila; kada bi ih dvojica zaštitara otvarali, potrajalo bi to i do minute.

„Bježite! Sakrijte se!“, pokušao je povikati djeci, ali glas nije izašao iz njegovih usta.

Osjetio je da nešto s njime nije u redu. Osjetio je da ništa nije u redu. Prisjetio se svijeća u svojoj sobici.

Proljeće? Ili možda jesen?

Ne znam.

Pogledao je svoje ruke. *Tako muške.*

I prozračne, sinulo mu je. I tada je shvatio. Žar cigarete lebdio je pred njim.

Pomislio je da je to *putokaz za nešto, za logor, ili smrt.*

Mahnuo je djeci i povikao im. Klinci su ga čuli i osvrnuli su se. Iako mu riječi nisu izlazile iz usta, objasnio im je:

Prisjećam se mnogih stvari, ali pamtim jedan doživljaj. By the way, nisam bio krupna zvjerka, morao sam ići do kraja!

Djeca su se nasmijala, s razumijevanjem. Dodao je:

Bila je tako lijepa te večeri, kao kad tamna voda izvire, kao kad neobično zabljescne! Kao izvještaj centrali!

Pogledao je na zapadni prozor, i zaključio.

Kao udar... sudbina.

* * *

Možete ga još uvijek susresti, u posebnim noćima!

Možete ga još uvijek susresti na uglu dvorca, kako pjeva pjesme! Pjesme koje nikada ne blijede, pjesme u kojima mu se pridružuju djeca, pjesme poput sjećanja usamljenog čovjeka u sobici, poput melodije iz davnina, poput anđela na balkonu, poput anđela na balkonu... poput anđela na balkonu!

U Varaždinu, dovršeno potkraj lipnja 2013. godine.

Život je kratak, a želja beskrajna (Patrick Lapeyre)

Denis Peričić, Varaždin